Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. února 1993, Vereniging Veronica Omroep Organisatie proti Commissariaat voor de Media, věc C-148/91, Recueil 1993, s. I-00487[1]

Klíčová slova:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Nederlandse Raad van State – Volný pohyb služeb – Volný pohyb kapitálu – Vnitrostátní právní předpisy určené k zachování sítě pluralitního a nekomerčního rozhlasového a televizního vysílání

Předmět:

Rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 177 Smlouvy o EHS

Skutkové okolnosti:

ZPRÁVA K JEDNÁNÍ

předložená ve věci C-148/91

I – Skutkový stav, právní kontext a řízení

A – *Skutkové okolnosti*

Sdružení vytvořené podle nizozemského práva Veronica Omroep Organisatie (dále jen „sdružení Veronica“) a žalobce v původním řízení je nekomerční televizní a rozhlasový subjekt usazený v Nizozemsku, který šíří rozhlasové a televizní vysílání ve vnitrostátním měřítku.

V Nizozemsku je audiovizuální odvětví upraveno zákonem ze dne 21. dubna 1987, který stanoví pravidla pro vysílání rozhlasových a televizních programů, pro účast na rozhlasovém a televizním vysílání a pravidla pro podpory tiskovým orgánům (dále jen „Mediawet“ zveřejněný v nizozemském *Staatsblad* č. 249 ze dne 4. června 1987).

Sdružení Veronica byly uloženy sankce za porušení tohoto zákona. Tyto sankce mu byly uloženy rozhodnutím ze dne 4. července 1990 Commissariaat voor de Media, což je veřejný orgán pověřený zejména dohledem nad prováděním Mediawet. Spočívaly zaprvé v pokutě ve výši 50 000 HFL a zadruhé v odebrání vysílacího času pro rozhlasové a televizní vysílání v délce třinácti týdnů, z čehož šest týdnů s odkladem, s účinností od 1. ledna 1991.

Commissariaat voor de Media v podstatě sdružení Veronica vytýká, že určitou část veřejných prostředků, které mu byly dány k dispozici, použil na zřízení komerčního vysílače v Lucembursku určeného zejména pro Nizozemsko. Commissariaat voor de Media zdůrazňuje tři skutečnosti.

Zaprvé předseda představenstva sdružení Veronica vypracoval podnikatelský plán za účelem založení akciové společnosti dle lucemburského práva „RTL-Véronique“ určené k provozování komerční televizní stanice v Lucembursku a k vyrábění programů, které mohou být kabelem šířeny do Nizozemska. Tajemník představenstva v této záležitosti poskytl právní poradenství. Představenstvo sdružení Veronica tyto intervence výslovně schválilo během jednání, které se konalo dne 16. února 1989, a dokonce připustilo, že náklady vynaložené předsedou a tajemníkem za tímto účelem by měly být uhrazeny sdružením Veronica.

[1] Jednací jazyk: nizozemština

ISAP ISAP ISAP ISAP

Zadruhé dne 4. září 1989 sdružení Veronica souhlasilo s poskytnutím bankovní záruky na svá rizika ve výši 2 500 000 HFL, aby se zaručilo za úvěr na běžném účtu schválený bankovní institucí.

Zatřetí dne 30. ledna 1990 sdružení Veronica uzavřelo se společností podle nizozemského práva Tornado Promotions BV dohodu, že této společnosti bude poskytnuto 8 530 000 HFL, aby mohla převzít prostřednictvím třetí společnosti menšinovou účast na základním kapitálu RTL-Véronique.

B – *Řízení před předkládajícím soudem*

1. Odůvodnění předkládacího usnesení

Sdružení Veronica podalo proti rozhodnutí Commissariaat voor de Media žalobu k soudnímu oddělení Nederlandse Raad van State.

Ve svém usnesení ze dne 27. května 1991 se Raad van State nejprve domnívá, že pokuta ve výši 50 000 HFL by měla být zrušena z důvodů založených výhradně na vnitrostátním právu.

Pokud jde o odebrání vysílacího času, Nederlandse Raad van State souhlasí s Commissariaat voor de Media, že sdružení Veronica porušilo ustanovení čl. 57 odst. 1 Mediawet.

Tento odstavec stanoví:

„Kromě realizace svých programů nesmí subjekty, které obdržely vysílací čas, vykonávat jiné činnosti než ty, které jsou stanovené tímto zákonem nebo které jsou povolené Commissariaat voor de Media.“

Na základě přípravných prací Mediawet (důvodová zpráva pro Tweede Kamer, zasedání 1984-1985, 19136, č. 3, s. 116, a odpověď pro Eerste Kamer, zasedání 1986-1987, 19136, č. 27b, s. 50) se soudní oddělení Raad van State domnívá, že pojem „jiné činnosti“ uvedený v tomto odstavci ponechává pouze omezený prostor pro uvážení pro rozhlasové a televizní subjekty, tudíž s prostředky, které mají k dispozici, mohou rozvíjet pouze obvyklé investiční činnosti. Naproti tomu Commissariaat voor de Media má více svobody pro to, aby určil, jaké činnosti jsou povolené, pokud dodržuje cíle stanovené zákonem, a sice udržení pluralitního a nekomerčního televizního a rozhlasového odvětví v Nizozemsku.

Podle Raad van State musí být plán sestavený ve prospěch RTL-Véronique předsedou sdružení Veronica a právní poradenství poskytnutá jeho tajemníkem považovány za zakázané činnosti, jelikož jejich účelem je napomoci založení komerční společnosti pro rozhlasové a televizní vysílání. Stejně tak skutečnost, že sdružení Veronica poskytlo bankovní záruku RTL-Véronique, není dle Nederlandse Raad van State považováno za obvyklou investiční činnost. Podstatou záruky je totiž převzít některá finanční rizika bez náhrady, tudíž je zde mnohem menší jistota zisku než v případě běžné investice. Nakonec za obvyklou investici subjektu podřízeného Mediawet nemůže být dále považována dohoda o účasti uzavřená mezi sdružením Veronica a Tornado Promotions BV, pokud má tato dohoda umožnit převzetí podílu na základním kapitálu komerční společnosti pro rozhlasové a televizní vysílání.

Nederlandse Raad van State se tedy domnívá, že sdružení Veronica vykonávalo nepovolené činnosti a porušilo čl. 57 odst. 1 Mediawet.

Nederlandse Raad van State se nicméně ptá, zda zákaz uložený vnitrostátním nizozemským rozhlasovým a televizním subjektům provádět takové operace ve prospěch zahraničního rozhlasového a televizního subjektu je slučitelný s články 59, 60 a 67 Smlouvy o EHS a také s první směrnicí Rady ze dne 11. května 1960, kterou se provádí článek 67 Smlouvy (Úř. věst. 1960, č. 43, s. 921, dále jen „první směrnice“), a se směrnicí Rady 88/361/EHS ze dne

ISAP ISAP ISAP ISAP

24. června 1988, kterou se provádí článek 67 Smlouvy (Úř. věst. č. L 178, s. 5, dále jen „druhá směrnice“).

2. Směrnice vyjmenované předkládajícím soudem

a) První směrnice

Ustanovení čl. 1 odst. 1 první směrnice uvádí:

„Členské státy přiznají všechna devizová povolení požadovaná pro uzavírání nebo pro plnění transakcí a pro převody mezi rezidenty členských států spojené s pohybem kapitálu uvedeného v seznamu A přílohy I této směrnice.“

Tento seznam A přílohy I ve znění směrnice Rady 86/566/EHS ze dne 17. listopadu 1986, kterou se mění první směrnice ze dne 11. května 1960, kterou se provádí článek 67 Smlouvy (Úř. věst. č. L 332, s. 22), zahrnuje mezi pohyby kapitálu uvedené v článku 1 první směrnice zejména:

„Operace s cennými papíry

— akcie a jiné cenné papíry účastnického typu

...

Jistoty, jiné záruky a zástavní práva a související převody týkající se úvěrů v souvislosti s obchodními transakcemi nebo s poskytováním služeb, kterých se účastní rezident, spojených s dlouhodobým půjčováním finančních prostředků s cílem vytvořit nebo udržet dlouhodobé hospodářské vztahy,

...“

Ustanovení čl. 5 odst. 1 první směrnice však doplňuje:

„Ustanovení této směrnice neomezují právo členských států ověřit povahu a skutečnost transakcí nebo převodů, ani přijímat nezbytná opatření, aby se předcházelo porušování jejich právních a správních předpisů.“

První směrnice byla zrušena s účinkem od 1. července 1990 druhou směrnicí.

b) Druhá směrnice

Ustanovení čl. 1 odst. 1 druhé směrnice uvádí:

„Aniž jsou dotčena dále uvedená ustanovení, zruší členské státy omezení pohybu kapitálu mezi rezidenty členských států. Pro zjednodušení provádění této směrnice se pohyb kapitálu člení podle klasifikace uvedené v příloze I.“

Příloha I zařazuje do klasifikace pohybů kapitálu uvedených v článku 1 směrnice zejména:

„I. *Přímé investice*

1) ...

2) Účast v nových nebo stávajících podnicích s cílem vytvořit nebo udržet dlouhodobé hospodářské vztahy

...

III. *Operace s cennými papíry běžně obchodovanými na kapitálovém trhu*

a) Akcie a jiné cenné papíry účastnického typu

.....

ISAP ISAP ISAP ISAP

IX. *Jistoty, jiné záruky a zástavní práva*

A. ...

B. poskytnuté rezidenty nerezidentům.“

Článek 4 druhé směrnice kromě toho doplňuje:

„Touto směrnicí nejsou dotčena práva členských států přijímat veškerá nezbytná opatření, aby se předcházelo porušování jejich právních a správních předpisů, mimo jiné v oblasti zdanění a obezřetnostního dohledu nad finančními institucemi, nebo aby stanovily postupy pro oznamování pohybu kapitálu pro administrativní nebo statistické účely.

Uplatňování těchto opatření a postupů nesmí mít za následek to, že by se bránilo pohybu kapitálu prováděnému podle právních předpisů Společenství.“

3. Předběžné otázky

Nederlandse Raad van State tedy přerušil řízení do doby, než Soudní dvůr rozhodne o těchto pěti předběžných otázkách:

„1) Je třeba vykládat ustanovení o volném pohybu kapitálu, zejména pak článek 67 Smlouvy o EHS, jak byl proveden směrnicí Rady Evropských společenství ze dne 11. května 1960, včetně změn této směrnice, a také směrnicí Rady 88/361/EHS ze dne 24. června 1988, v tom smyslu, že dochází k zakázanému omezení volného pohybu kapitálu, pokud má vnitrostátní právní úprava, jako je čl. 57 odst. 1 Mediawet, za následek, že účast rozhlasového a televizního subjektu povoleného na základě vnitrostátní právní úpravy na kapitálu rozhlasového a televizního subjektu, který je usazený nebo bude usazený v jiném členském státě, stejně jako poskytování záruk tímto povoleným subjektem ve prospěch rozhlasového a televizního subjektu usazeného v jiném členském státě, podléhá omezujícím ustanovením?

2) Je třeba vykládat ustanovení o volném pohybu služeb, zejména pak článek 59 Smlouvy o EHS, v tom smyslu, že dochází k zakázanému omezení volného pohybu služeb, pokud vnitrostátní právní úprava, jako je čl. 57 odst. 1 Mediawet, má za následek, že účast rozhlasového a televizního subjektu povoleného na základě vnitrostátní právní úpravy na kapitálu rozhlasového a televizního subjektu, který je usazený nebo bude usazený v jiném členském státě, stejně jako poskytování záruk tímto povoleným subjektem ve prospěch rozhlasového a televizního subjektu usazeného v jiném členském státě podléhá omezujícím ustanovením, nejsou-li tyto operace považovány za pohyby kapitálu popsané v otázce 1?

3) Je třeba vykládat ustanovení o volném pohybu služeb, zejména pak článek 59 Smlouvy o EHS, v tom smyslu, že dochází k zakázanému omezení volného pohybu služeb, pokud má vnitrostátní právní úprava, jako je čl. 57 odst. 1 Mediawet, za následek, že operace a postupy, které rozhlasový a televizní subjekt, který je usazený nebo bude usazený podle vnitrostátní právní úpravy, provádí za účelem založení a podporování rozhlasového a televizního subjektu, který bude usazený v jiném členském státě, mimo jiné vypracováním podnikatelského plánu a poskytnutím právního poradenství, podléhají omezujícím ustanovením?

4) V rámci uplatňování ustanovení Smlouvy o volném pohybu kapitálu a o volném pohybu služeb musí vnitrostátní právní úprava obsahující omezení pro pohyb kapitálu nebo pro pohyb služeb, aby byla přípustná, splňovat nejenom požadavek nediskriminace, ale také podmínku, že právní úprava je odůvodněna obecným zájmem a není nepřiměřená vzhledem ke sledovanému cíli?

ISAP ISAP ISAP

5) V případě kladné odpovědi na otázku 4 mohou cíle, které vedou k udržení pluralitního a nekomerčního audiovizuálního prostředí představovat takové odůvodnění?“

C – *Řízení před Soudním dvorem*

Usnesení Nederlandse Raad van State došlo kanceláři Soudního dvora dne 3. června 1991.

V souladu s článkem 20 Protokolu o statutu Soudního dvora Evropských společenství byla písemná vyjádření předložena:

— dne 20. září 1991 sdružením Veronica Omroep Organisatie, žalobcem v původním řízení, zastoupeným R. A. A. Dukem, advokátem v Haagu,

— dne 25. září 1991 Commissariaat voor de Media, žalovaným v původním řízení, zastoupeným G. H. L. Weesingem, advokátem v Amsterdamu,

— dne 27. září 1991 nizozemskou vládou zastoupenou T. P. Hofsteeem, generálním tajemníkem zastupujícím ministra zahraničních věcí,

— dne 27. září 1991 Komisí Evropských společenství zastoupenou B. Smuldersem a P. van Nuffelem, členy její právní služby, jako zmocněnci.

Po vyslechnutí soudce zpravodaje a stanoviska generálního advokáta rozhodl Soudní dvůr o zahájení ústní části řízení bez předběžného dokazování, Commisariaat voor de Media a nizozemská vláda požádaly v souladu s čl. 104 odst. 4 jednacího řádu o vyslechnutí svých vyjádření.

II – Písemná vyjádření předložená Soudnímu dvoru

A — *K otázce, zda je slučitelné s článkem 67 Smlouvy zakázat televiznímu a rozhlasovému subjektu členského státu účast na kapitálu televizního a rozhlasového subjektu jiného členského státu a poskytování záruky tomuto subjektu*

1. Vyjádření sdružení Veronica

Sdružení Veronica nejdříve poznamenává, že činnosti, které mu jsou vytýkány, byly vykonány před 1. červencem 1990, což je datum, kdy vstoupila druhá směrnice v platnost, ale napadené rozhodnutí Commissariaat voor de Media má datum 4. července 1990.

Sdružení Veronica se domnívá, že je třeba zohlednit pravidla Společenství použitelná v době, kdy došlo k rozhodnutí Commissariaat voor de Media, neboť je třeba stanovit oprávněnost tohoto rozhodnutí s ohledem na uvedená pravidla.

V každém případě sdružení Veronica uvádí, že před 1. červencem 1990 menšinová účast na kapitálu právnické osoby a poskytování bankovní záruky představovaly operace zahrnuté do seznamu A, který byl přílohou výše uvedené první směrnice ve znění směrnice 86/566. Od 1. července 1990 tyto stejné operace představovaly přímou investici ve smyslu nadpisu I přílohy I druhé směrnice a záruku ve smyslu nadpisu IX této přílohy. Tento výklad je v souladu s judikaturou vyplývající z rozsudku ze dne 11. listopadu 1981, Casati (203/80, Recueil, s. 2595).

S ohledem na takové operace se tedy na jednotlivce vztahuje článek 67 Smlouvy.

Naproti tomu Commissariaat voor de Media se nemůže odvolávat ani na čl. 5 odst. 1 první směrnice, ani na článek 4 druhé směrnice, jelikož opatření, která může přijmout, nejsou určena k předcházení porušování vnitrostátních právních předpisů. Sdružení Veronica tyto úvahy opírá o rozsudek Soudního dvora ze dne 24. června 1986, Brugnoni a Ruffinengo (157/85, Recueil, s. 2013).

Sdružení Veronica tedy navrhuje na tuto otázku odpovědět takto:

ISAP ISAP ISAP

„Ustanovení o volném pohybu kapitálu musí být vykládána v tom smyslu, že omezení činností, kterých se týká otázka (majetková účast, poskytování záruk), jsou zakázána.“

2. Vyjádření Commissariaat voor de Media

Pokud jde o první otázku, jako ostatně o všechny další otázky, *Commissariaat voor de Media* se pouze připojuje k obsahu vyjádření nizozemské vlády.

3. Vyjádření nizozemské vlády

Nizozemská vláda se ptá, zda použití článku 57 Mediawet provedené v této věci může být považováno za překážku pohybu kapitálu. Předmětem článku 57 totiž není zakázat pohyb kapitálu, ale pouze zakázat vnitrostátním rozhlasovým a televizním subjektům vykonávat vedlejší činnosti, které ohrožují povahu veřejného nizozemského audiovizuálního systému. Ve Společenství to není neobvyklé, že podnikatelské činnosti jsou omezovány z důvodu jejich zvláštní povahy, jak to ukazuje příklad první směrnice Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu (Úř. věst. č. L 228, s. 3).

V každém případě výjimky pro volný pohyb kapitálu jsou umožněny podle článku 4 druhé směrnice. Tyto výjimky se neomezují pouze na daňovou a finanční oblast.

4. Vyjádření Komise

Komise pouze uplatňuje, že volného pohybu kapitálu bylo úplně dosaženo od přijetí druhé směrnice.

B — *K otázce, zda je slučitelné s článkem 59 Smlouvy zakázat rozhlasovému a televiznímu subjektu jednoho členského státu účast na kapitálu rozhlasového a televizního subjektu jiného členského státu a poskytování záruky tomuto subjektu*

1. Vyjádření sdružení Veronica

Sdružení Veronica, které se domnívá, že účast na kapitálu společnosti nebo poskytnutí záruky spadají do oblasti volného pohybu kapitálu, nepřistupuje k těmto operacím z pohledu volného pohybu služeb.

Navrhuje odpovědět pouze:

„Ustanovení o volném pohybu služeb se nevztahují na tyto činnosti; i kdyby ano – je-li odpověď na první otázku záporná – omezení, jako jsou ta uvedená v této otázce, jsou zakázána.“

2. Vyjádření Komise

Komise nejdříve připomíná, že podle rozsudku ze dne 18. března 1980, Debauve (52/79, Recueil, s. 833), pokud má poskytování služeb podléhat článku 59 Smlouvy, je třeba, aby se všechny příslušné aspekty týkaly několika členských států, což je daný případ. Komise se následně domnívá, že je třeba uplatnit v této věci judikaturu vyplývající ze dvou rozsudků ze dne 25. července 1991, Collectieve Antennevoorziening Gouda (C-288/89, Recueil, s. I-4007) a Komise v. Nizozemsko (C-353/89, Recueil, s. I-4069), ačkoliv uvedená judikatura se týká omezení uložených poskytovatelům služeb usazeným v jiných členských státech, zatímco tento případ se týká služeb poskytovaných v Nizozemsku pro příjemce v jiném členském státě.

Navíc se Komise ptá, zda se taková omezení, jako jsou dotčená omezení, nevztahují spíše na právo na usazování, jelikož se týkají majetkové účasti v podniku usazeném v jiném členském státě. Přitom z rozsudku ze dne 27. září 1988, Daily Mail and General Trust (81/87, Recueil, s. 5483) vyplývá, že článek 52 Smlouvy vylučuje, aby členský stát bránil usazení v jiném

ISAP ISAP ISAP

členském státě některému ze svých státních příslušníků nebo společnosti založené na jeho území.

C — *K otázce, zda je slučitelné s článkem 59 Smlouvy zakázat rozhlasovému a televiznímu subjektu usazenému v členském státě poskytovat obchodní poradenství a právní služby za účelem založení rozhlasového a televizního subjektu v jiném členském státě*

Pro sdružení *Veronica* představuje vypracování podnikatelského plánu nebo poskytnutí právního poradenství nesporně poskytování služeb komerční povahy, na které vztahuje článek 59 Smlouvy. Navíc z rozsudku ze dne 6. října 1982 (Coditel II, 262/81, Recueil, s. 3381) vyplývá, že volný pohyb služeb se uplatní, i když se žádný z pracovníků sdružení Veronica nepřemístil do Lucemburska.

Sdružení Veronica tedy navrhuje odpovědět takto:

„Ustanovení o volném pohybu služeb musí být vykládána v tom smyslu, že omezení činností, kterých se týká otázka (vypracování podnikatelského plánu, poskytování právního poradenství), je zakázáno."

D — *K otázce, zda je možné odůvodnit omezení poskytování služeb nebo pohybu kapitálu*

1. Vyjádření sdružení Veronica

Podle sdružení *Veronica* nemusí být volný pohyb zcela nutně absolutní, pokud neexistuje přímá diskriminace na základě státní příslušnosti: z rozsudků ze dne 26. února 1991, Komise v. Francie (C-154/89, Recueil, s. I-659), Komise v. Itálie (C-180/89, Recueil, s. I-709) a Komise v. Řecko (C-198/89, Recueil, s. I-727), totiž vyplývá, že dokonce v případě neexistence jakékoliv diskriminace, jsou omezení přípustná v případě použití vnitrostátních právních předpisů odůvodněných naléhavým obecným zájmem.

Sdružení Veronica tedy navrhuje odpovědět takto:

„V případě uplatnění ustanovení, která jsou předmětem otázky, je třeba také vyhovět podmínce, že právní úprava musí být odůvodněna naléhavým obecným zájmem a nesmí být nepřiměřená vzhledem ke sledovanému cíli."

2. Vyjádření nizozemské vlády

Nizozemská vláda nejdříve tvrdí, že v záležitostech, které spadají do oblasti volného pohybu zboží, se mohou členské státy odchýlit od zásad Smlouvy, nejen pokud se dotyčné odchýlení uplatňuje bez rozdílu na základě státní příslušnosti a pokud neexistuje právní úprava Společenství v dané oblasti, ale také v případě, kdy se tyto členské státy opírají o naléhavé důvody obecného zájmu, je-li zájem, který má opatření chránit, dostatečně důležitý, aby mohl převážit nad zásadou volného pohybu zboží a nemá-li dotčené opatření nepřiměřené omezující účinky.

Nizozemská vláda následně připomíná, že v oblasti spadající do volného pohybu služeb Soudní dvůr také připustil, že omezení mohou být odůvodněna naléhavým obecným zájmem (rozsudky ze dne 18. ledna 1979, Van Wesemael, 110/78 a 111/78, Recueil, s. 35 a ze dne 17. prosince 1981, Webb, 279/80, Recueil, s. 3305), pokud se uplatňují bez rozdílu a jsou nezbytná, aby zabránila tomu, aby se poskytovatel služeb vyhýbal vnitrostátním pravidlům tím, že se usadí v jiném členském státě (rozsudek ze dne 27. září 1989, Van de Bijl, 130/88, Recueil, s. 3039) nebo pokud opatření nemají diskriminační charakter a nejsou nepřiměřená vzhledem ke sledovanému cíli (rozsudek ze dne 26. dubna 1988, Bond van Adverteerders, 352/85, Recueil, s. 2085).

Nizozemská vláda z toho odvozuje, že za účelem zajištění jednotného uplatňování zásad stanovených Smlouvou použitelných na volný pohyb musí být nediskriminační vnitrostátní

ISAP ISAP ISAP ISAP

omezení, která mohou bránit volnému pohybu kapitálu, přípustná stejným způsobem, jako jsou v rámci volného pohybu zboží a služeb, pokud zde jsou naléhavé důvody obecného zájmu. V tomto ohledu se odvolává na výčet takových důvodů obsažený ve výše uvedených rozsudcích Collectieve Antennevoorziening Gouda a Komise v. Nizozemsko.

Druhá směrnice tuto zásadu nijak nemění. Nizozemská vláda se domnívá, že výjimky pro volný pohyb kapitálu stanovené v článku 4 této směrnice nejsou omezující; omezení výkonu volného pohybu stanovená Smlouvou mohou být vždy odůvodněna, pokud jsou tato omezení nezbytná vzhledem k naléhavým důvodům obecného zájmu. Nizozemská vláda uvádí, že pojem obecného zájmu ponechává členským státům veškerou svobodu, aby určily nejen rozsah obecného zájmu, ale také to, jak může nejlépe obecný zájem sloužit.

3. Vyjádření Komise

Komise v podstatě souhlasí s nizozemskou vládou.

Pokud jde o poskytování služeb, Komise se domnívá, že článek 59 Smlouvy se zejména týká odstranění jakékoliv diskriminace na základě státní příslušnosti nebo místa pobytu. V tomto ohledu uvádí, že zákaz týkající se přidružených činností uvedených v Mediawet není diskriminační, jelikož se týká těchto operací bez ohledu na to, kde probíhají.

Komise se dále domnívá, že dokonce i nediskriminační omezení volného pohybu služeb mohou být slučitelná s právem Společenství, pokud jsou odůvodněna naléhavým obecným zájmem, jsou způsobilá zaručit uskutečnění svých cílů a pokud nepřekračují meze toho, co je k dosažení sledovaného cíle nezbytné. Ustanovení čl. 60 třetího pododstavce Smlouvy tento závěr nijak nemění; předmětem tohoto ustanovení je pouze uložit přijímacímu členskému státu povinnosti a jeho předmětem není vyžadovat, aby členský stát původu ponechal poskytovateli služby naprostou svobodu, pokud dodrží pravidla členského státu, ve kterém je služba poskytována.

Pokud jde o volný pohyb kapitálu, Komise se domnívá, že z důvodů jednotnosti je třeba použít stejná pravidla, jako jsou pravidla uplatňovaná ve vztahu k volnému pohybu služeb. Pro Komisi není totiž znění článku 4 druhé směrnice omezující. Ponechává výslovně otevřenou možnost přijmout omezující opatření odůvodněná naléhavým obecným zájmem.

Stejný důvod se uplatní, i když je poskytování služeb v této věci přezkoumáno z hlediska svobody usazování.

E - *K otázce, zda omezení poskytování služeb a pohybu kapitálu mohou být odůvodněna důvody týkajícími se udržení pluralitního a nekomerčního audiovizuálního odvětví*

1. Vyjádření sdružení Veronica

Sdružení *Veronica* připomíná, že podle výše uvedených rozsudků Collectieve Antennevoorziening Gouda a Komise v. Nizozemsko může kulturní politika vedoucí k udržení pluralitního a nekomerčního audiovizuálního systému představovat naléhavý důvod obecného zájmu, který odůvodňuje omezení volného pohybu služeb. Stejné kritérium musí být uplatněno také na volný pohyb kapitálu.

Ačkoliv judikatura umožňuje uložit omezení, je tomu tak, pouze pokud jsou tato omezení přiměřeně nezbytná pro udržení žádané plurality v rozhlasovém a televizním odvětví v Nizozemsku; sdružení Veronica se odvolává na skutečnost, že Soudní dvůr kritizoval ustanovení Mediawet, jejichž předmětem je ochrana příjmů vnitrostátního reklamního subjektu, a povinnost uloženou vnitrostátním rozhlasovým a televizním subjektům, aby používaly technické prostředky nabízené Nederlandse Omroepproduktie Bedrijf.

ISAP ISAP ISAP

Sdružení Veronica však vysvětluje, že podle zásady volného pohybu služeb podniky rozhlasového a televizního vysílání usazené v jiných členských státech mohou vysílat komerční programy do Nizozemska. Tyto stejné podniky by se takto mohly spojovat s nizozemskými podniky, například za účelem realizace programů nebo vyhledání reklamních oznámení. Z tohoto důvodu by se mohly obracet na vydavatele. Naproti tomu by nemohly spolupracovat s vnitrostátními rozhlasovými a televizními subjekty z důvodu článku 57 Mediawet. Dle názoru sdružení Veronica zákaz činností, jako jsou ty, které jsou předmětem této věci, nemůže být tedy odůvodněn přáním zabránit, aby komerční rozhlasové a televizní vysílání určené pro nizozemskou veřejnost proniklo na nizozemský trh.

Jediným možným odůvodněním je, že v případě neexistence tohoto zákazu by vnitrostátní rozhlasový a televizní subjekt byl méně způsobilý k zaujímání zvláštní role přidělené mu v rámci Mediawet. V tomto ohledu však sdružení Veronica uvádí, že pro udržení pluralitního a nekomerčního charakteru nizozemského audiovizuálního odvětví by bylo dostačující uložit vnitrostátním rozhlasovým a televizním subjektům pravidla pro obsah jejich programů a pro výkon jejich audiovizuálních činností. Zákaz, který se také vztahuje na rozvoj ostatních činností, by šel nad rámec toho, co je nezbytné pro udržení pluralismu.

Sdružení Veronica tedy navrhuje odpovědět na poslední otázku takto:

„Cíle vedoucí k udržení pluralitního a nekomerčního audiovizuálního prostředí mohou bezpochyby zdůvodnit některá omezení obsažená ve statutu povolených rozhlasových a televizních subjektů, jako je sdružení Veronica, ale nikoliv zákazy (všech) přidružených činností, které jsou tak široké a tak nedostatečně přesné, jakou jsou ty, kterých se týká otázka.“

2. Vyjádření nizozemské vlády

Dle *nizozemské vlády* ochrana cílů kulturní povahy, jako je ochrana pluralitního a nekomerčního nizozemského audiovizuálního odvětví, spadá do obecného zájmu.

V tomto ohledu uplatňuje, že podle 13. bodu odůvodnění směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. č. L 298, s. 23) si členské státy ponechaly pravomoc organizovat své vnitrostátní audiovizuální odvětví tak, jak uznají za vhodné.

Nizozemská vláda potom popisuje základní rysy vlastních právních předpisů v audiovizuální oblasti.

Dle nizozemské vlády Mediawet stanoví pravidla, jejichž cílem je ochrana nezávislosti a plurality audiovizuálního odvětví. Toto odvětví je založené na existenci různých vnitrostátních rozhlasových a televizních subjektů, které představují různé politické, společenské a náboženské proudy v nizozemské společnosti. Tyto subjekty musí splňovat podmínky, pokud jde o počet členů, fungování a programy. Jejich povinností je zejména to, že nesmí sloužit reklamním zájmům. Pro umožnění toho, aby tyto subjekty mohly pokrýt výdaje na vybavení rozhlasu nebo televize, na programy a na náklady vyplývající z jiných činností spojených s jejich úkolem, jim Commissariaat voor de Media poskytuje prostředky, které pocházejí do výše 70 % z poplatku za rozhlasové a televizní vysílání a do výše 30 % z příjmů z reklamy Stichting Etherreclame, což je jediný veřejný rozhlasový a televizní subjekt, který má právo vysílat reklamy. Sdružení Veronica takto například obdržela v roce 1989 částku ve výši 74 900 000 HFL z celkové částky 887 000 000 HFL, kterou Commissariaat voor de Media rozdělil.

ISAP ISAP ISAP

Kromě produkce programů mohou vnitrostátní rozhlasové a televizní subjekty vykonávat pouze činnosti stanovené Mediawet nebo výslovně povolené Commissariaat voor de Media. To je předmětem čl. 57 odst. 1 Mediawet zpochybňovaného v této věci.

Činnosti povolené Mediawet jsou například publikování programových časopisů, výroba a distribuce pomocného materiálu pro vzdělávací pořady nebo provozování autorských práv.

Kromě těchto činností mohou vnitrostátní rozhlasové a televizní subjekty vykonávat pouze takové činnosti, které jsou výslovně povolené Commissariaat voor de Media. Při udělení těchto povolení musí Commissariaat voor de Media zohlednit účel zákona. Pokud jde tedy o investování přechodně přebytečných prostředků, rozhlasový a televizní subjekt je může vždy investovat do podniku pouze za účelem získání zisku. Naproti tomu majetková účast na rizikovém kapitálu jiného podniku by mohla být považována za slučitelnou s veřejným audiovizuálním systémem pouze v závislosti na povaze jeho činností. Takto není za oprávněnou považována majetková účast v komerčním rozhlasovém a televizním subjektu bez ohledu na to, zda se jedná o vnitrostátní či zahraniční subjekt, jelikož tato investice by byla v rozporu s cíli veřejného nizozemského audiovizuálního odvětví.

Článek 57 Mediawet takto slouží jako odůvodněný cíl v rámci práva Společenství a omezení, která tyto předpisy ukládají veřejným rozhlasovým a televizním subjektům, nejsou nepřiměřená.

3. Vyjádření Komise

Stejně jako nizozemská vláda začíná *Komise* připomenutím, že podle 13. bodu odůvodnění směrnice 89/552/EHS se právní předpisy Společenství nedotýkají pravomoci členských států týkajících se organizace, včetně systémů udělování licencí, udělování správních povolení nebo financování vysílání a rovněž obsahu pořadů. Takto je umožněn nezávislý kulturní vývoj v členských státech a zachování kulturní odlišnosti ve Společenství. Dle rozsudků Soudního dvora ze dne 30. dubna 1974, Sacchi (155/73, Recueil, s. 409) a ze dne 18. června 1991, ERT (C-260/89, Recueil, s. I-2925) je členským státům v zásadě dovoleno povolit nebo odmítnout přístup komerčních rozhlasových a televizních subjektů do své vnitrostátní sítě nebo vyhradit činnost těchto subjektů jednomu nebo více podnikům z důvodů nespadajících do hospodářských hledisek, ale do oblasti obecného zájmu.

Takto se rozhodl postupovat nizozemský zákonodárce, když dal přednost pluralitnímu a nekomerčnímu systému rozhlasového a televizního vysílání.

Podle názoru Komise je převedení této volby do čl. 57 odst. 1 Mediawet z hlediska práva Společenství oprávněné.

Zaprvé, zákaz nedovolených vedlejších činností stanovených v čl. 57 odst. 1 není diskriminační, jelikož se týká pouze vnitrostátních rozhlasových a televizních subjektů.

Dále, jestliže se nizozemský zákonodárce rozhodl zavést systém nekomerčního rozhlasového a televizního vysílání, může přiměřeně požadovat po těchto vnitrostátních subjektech, aby se zdržely jakékoliv neslučitelné komerční činnosti, i když jsou tyto činnosti prováděné v jiných členských státech, jelikož výkonem komerčních činností v zahraničí by tyto subjekty mohly ztratit svůj zvláštní charakter. Komise se domnívá, že zákaz nedovolených vedlejších činností takto představuje prostředek ochrany nekomerčního charakteru nizozemského audiovizuálního odvětví.

Podle Komise je těžké si představit, jak by mohla méně přísná opatření dosáhnout cíle, kterým je zachování nekomerčního charakteru nizozemského audiovizuálního odvětví.

ISAP ISAP ISAP

Pokud jde o volný pohyb služeb, Komise se domnívá, že čl. 57 odst. 1 Mediawet splňuje podmínky stanovené Soudním dvorem ve výše uvedených rozsudcích Collectieve Antennevoorziening Gouda a Komise v. Nizozemsko.

Pokud jde o volný pohyb kapitálu, Komise uvádí stejná stanoviska. Zvláště podtrhuje, že obvyklá investiční činnost je přípustná a pouze pohyby kapitálu spojené s výkonem nepovolených vedlejších činností jsou zakázány. Pohyby kapitálu tedy nejsou omezené více, než je nezbytné pro ochranu nekomerčního charakteru nizozemského audiovizuální odvětví.

I když je přezkoumáván čl. 57 odst. 1 Mediawet s ohledem na jeho slučitelnost se svobodou usazování, je třeba přesto dospět k závěru, že tento článek není v rozporu s právem Společenství. Totiž zákaz, který stanoví, se netýká účasti v jiné společnosti jako takové, ale spíše okolností operace; zvláště je pak zakázáno, aby subjekt, který jedná v rámci nekomerčního rozhlasového a televizního subjektu, měl účast v komerčním rozhlasovém a televizním vysílání. Místo usazení tohoto subjektu není podstatné.

Komise tedy navrhuje, aby Soudní dvůr odpověděl na všechny otázky položené vnitrostátním soudem takto:

„Ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu kapitálu a volného pohybu služeb, zejména články 59 a 67, musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát přijal právní předpisy, které vyžadují, aby nekomerční rozhlasový a televizní subjekt, povolený na základě těchto právních předpisů a usazený v tomto členském státě, splňoval omezující podmínky předtím, než může:

a) získat účast na kapitálu komerčního rozhlasového a televizního subjektu, který je usazený, nebo bude usazený v jiném členském státě, jehož předmětem je produkce pořadů určených pro první členský stát;
b) poskytovat záruku ve prospěch tohoto posledně jmenovaného rozhlasového a televizního subjektu;
c) vykonávat takové činnosti, jako je například vypracování podnikatelského plánu a poskytování právního poradenství za účelem zejména založení tohoto komerčního rozhlasového a televizního subjektu a poskytovat mu další výhody,

za předpokladu, že tato ustanovení jsou nezbytná pro udržení nekomerčního a pluralitního charakteru rozhlasového a televizního subjektu, jsou přiměřená s ohledem na tento cíl a jsou použita nediskriminačním způsobem.“

R. Joliet
soudce zpravodaj

<u>Právní otázky:</u>

1 Usnesením ze dne 27. května 1991 došlým kanceláři Soudního dvora dne 3. června 1991 položilo soudní oddělení Nedelandse Raad van State podle článku 177 Smlouvy o EHS pět předběžných otázek týkajících se výkladu ustanovení Smlouvy upravujících volný pohyb služeb a volný pohyb kapitálu za účelem rozhodnutí, zda je vnitrostátní právní úprava ukládající omezení činností rozhlasových a televizních subjektů slučitelná s právem Společenství.

2 Tyto otázky byly předloženy v rámci sporu mezi sdružením podle nizozemského práva Veronica Omroep Organisatie (dále jen „sdružení Veronica“), nekomerčním rozhlasovým a televizním subjektem usazeným v Nizozemsku, a institucí pověřenou dohledem nad provozováním rozhlasového a televizního vysílání, Commissariaat voor de Media, ohledně omezení, které obsahuje čl. 57 odst. 1 nizozemského zákona ze dne 21. dubna 1987, který stanoví pravidla pro vysílání rozhlasových a televizních

ISAP ISAP ISAP ISAP

programů, pro účast na rozhlasovém a televizním vysílání a pravidla pro podpory tiskovým orgánům (Staatsblad č. 249 ze dne 4. 6. 1987, dále jen „Mediawet“). Sdružení Veronica se domnívá, že tato omezení jsou v rozporu s články 59 a 67 Smlouvy a také s první směrnicí Rady ze dne 11. května 1960, kterou se provádí článek 67 Smlouvy (Úř. věst. 1960, č. 43, s. 921), a se směrnicí Rady 88/361/EHS ze dne 24. června 1988, kterou se provádí článek 67 Smlouvy (Úř. věst. č. L 178, s. 5).

3 Podle článku 31 Mediawet uděluje vysílací čas pro rozhlasové a televizní vysílání ve vnitrostátní nizozemské síti rozhlasovým a televizním subjektům Commissariaat voor de Media. Podle článku 14 tohoto zákona jsou těmito subjekty sdružení posluchačů nebo televizních diváků, která jsou zřízená za účelem zastupování určitého společenského, kulturního, náboženského nebo duchovního proudu, uvedeného v jejich statutu, která mají podobu právnické osoby. Jejich výhradním nebo alespoň hlavním předmětem činnosti musí být realizace programů rozhlasového a televizního vysílání a prostřednictvím těchto programů snaha o uspokojení společenských, kulturních, náboženských nebo duchovních potřeb nizozemské veřejnosti. Ustanovení čl. 57 odst. 1, který je předmětem této věci, stanoví: „Kromě realizace svých programů nesmí subjekty, které obdržely vysílací čas, vykonávat jiné činnosti než ty, které jsou stanovené tímto zákonem nebo které jsou povolené Commissariaat voor de Media.“ Podle čl. 57 odst. 4 musí být příjem z těchto činností určen na realizaci programů subjektu. Nakonec podle článku 101 jsou rozhlasové a televizní subjekty z největší části financované dotacemi, které jsou rozdělované Commissariaat voor de Media. Samotné dotace jsou financované poplatky posluchačů a televizních diváků a také příjmy z komerční reklamy.

4 V daném případě Commissariaat voor de Media v podstatě sdružení Veronica vytýká, že porušilo čl. 57 odst. 1 Mediawet tím, že přispělo ke zřízení komerční vysílací stanice pro rozhlasové a televizní vysílání v Lucemburském velkovévodství, která je určena pro dosah v Nizozemsku, a poskytlo jí materiální podporu. Tento žalobní důvod zakládá Commissariaat voor de Media na třech skutečnostech. Zaprvé, předseda a tajemník představenstva sdružení Veronica vypracovali podnikatelský plán a poskytli právní poradenství za účelem založení akciové společnosti podle lucemburského práva, RTL-Véronique, určené k provozování komerční televizní stanice v Lucembursku a vysílání programů, které může být šířeno kabelem do Nizozemska. Náklady týkající se těchto služeb neslo sdružení Veronica. Následně sdružení Veronica souhlasilo s tím, že poskytne záruku za úvěr na běžném účtu, poskytnutý RTL-Véronique bankovní institucí. Nakonec se sdružení Veronica dohodlo s další společností, že jí poskytne finanční prostředky za účelem založení nové společnosti, která bude mít menšinovou účast na kapitálu RTL-Véronique.

5 Vnitrostátní soud se domníval, že se jedná o činnosti zakázané čl. 57 odst. 1 Mediawet. Vnitrostátní soud si však položil otázku, zda jsou tyto zákazy slučitelné s právem Společenství.

6 Vnitrostátní soud se tedy domníval, že je nezbytné položit těchto pět předběžných otázek:

„1. Je třeba vykládat ustanovení o volném pohybu kapitálu, zejména pak článek 67 Smlouvy o EHS, jak byl proveden směrnicí Rady Evropských společenství ze dne 11. května 1960, včetně změn této směrnice, a také směrnicí Rady 88/361/EHS ze dne 24. června 1988, v tom smyslu, že dochází k zakázanému omezení volného pohybu kapitálu, pokud vnitrostátní právní úprava, jako je čl. 57 odst. 1 Mediawet, má za následek, že účast

ISAP ISAP ISAP

rozhlasového a televizního subjektu povoleného na základě vnitrostátní právní úpravy na kapitálu rozhlasového a televizního subjektu, který je usazený, nebo bude usazený v jiném členském státě, stejně jako poskytování záruk tímto povoleným subjektem ve prospěch rozhlasového a televizního subjektu usazeného v jiném členském státě, podléhá omezujícím ustanovením?

2. Je třeba vykládat ustanovení o volném pohybu služeb, zejména pak článek 59 Smlouvy o EHS, v tom smyslu, že dochází k zakázanému omezení volného pohybu služeb, pokud má vnitrostátní právní úprava, jako je čl. 57 odst. 1 Mediawet, za následek, že účast rozhlasového a televizního subjektu povoleného na základě vnitrostátní právní úpravy na kapitálu rozhlasového a televizního subjektu, který je usazený nebo bude usazený v jiném členském státě, stejně jako poskytování záruk tímto povoleným subjektem ve prospěch rozhlasového a televizního subjektu usazeného v jiném členském státě podléhá omezujícím ustanovením, nejsou-li tyto operace považovány za pohyby kapitálu popsané v otázce 1?

3. Je třeba vykládat ustanovení o volném pohybu služeb, zejména pak článek 59 Smlouvy o EHS, v tom smyslu, že dochází k zakázanému omezení volného pohybu služeb, pokud má vnitrostátní právní úprava, jako je čl. 57 odst. 1 Mediawet, za následek, že operace a postupy, které rozhlasový a televizní subjekt, který je usazený, nebo bude usazený podle vnitrostátní právní úpravy, provádí za účelem založení a podporování rozhlasového a televizního subjektu, který bude usazený v jiném členském státě, mimo jiné vypracováním podnikatelského plánu a poskytnutím právního poradenství, podléhají omezujícím ustanovením?

4. V rámci uplatňování ustanovení Smlouvy o volném pohybu kapitálu a o volném pohybu služeb musí vnitrostátní právní úprava obsahující omezení pro pohyb kapitálu nebo pro pohyb služeb, aby byla přípustná, splňovat nejenom požadavek nediskriminace, ale také podmínku, že právní úprava je odůvodněna obecným zájmem a není nepřiměřená vzhledem ke sledovanému cíli?

5. V případě kladné odpovědi na otázku 4 mohou cíle, které vedou k udržení pluralitního a nekomerčního audiovizuálního prostředí, představovat takové odůvodnění?“

7 Pro podrobnější výklad skutkových okolností věci v původním řízení, průběhu řízení a vyjádření účastníků řízení se odkazuje na zprávu k jednání. Tyto části soudního spisu jsou dále uvedeny jen v rozsahu nezbytném pro úvahy Soudního dvora.

8 Podstatou tří prvních otázek Nederlandse Raad van State je, zda ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu kapitálu a volného pohybu služeb musí být vykládána v tom smyslu, že vylučují, aby právní předpisy členského státu zakazovaly subjektu rozhlasového a televizního vysílání usazenému v tomto členském státě mít účast na kapitálu společnosti pro rozhlasové a televizní vysílání, která je usazená nebo bude usazená v jiném členském státě, a poskytnout této společnosti bankovní záruku nebo vypracovat podnikatelský plán a poskytovat právní poradenství televizní společnosti, která má být založena v jiném členském státě.

9 Nejdříve je třeba připomenout, že jak již Soudní dvůr uvedl ve svých rozsudcích ze dne 25. července 1991, Komise v. Nizozemsko (C-353/89, Recueil, s. I-4069, body

ISAP ISAP ISAP ISAP

3, 29 a 30) a Collectieve Antennevoorziening Gouda (C-288/89, Recueil, s. I-4007, body 22 a 23), předmětem Mediawet je zavedení systému rozhlasového a televizního vysílání, které má pluralitní a nekomerční charakter, což je součástí kulturní politiky, jejímž cílem je chránit v audiovizuálním odvětví svobodu vyjadřování různých složek, zejména pak společenských, kulturních, náboženských nebo filozofických, které v Nizozemsku existují.

10 Z těchto dvou rozsudků kromě jiného vyplývá (viz body 41 a 42 a body 23 a 24), že takové cíle kulturní politiky představují cíle obecného zájmu, které může členský stát oprávněně sledovat při vypracování statutu vlastních rozhlasových a televizních subjektů odpovídajícím způsobem.

11 Na uskutečňování těchto cílů se podílí čl. 57 odst. 1 Mediawet. Předmětem tohoto článku je totiž zakázat vnitrostátním rozhlasovým a televizním subjektům vykonávat jiné činnosti, než úkoly jim uložené zákonem, nebo činnosti, které podle názoru Commissariaat voor de Media ohrožují jejich cíle. Takto zejména stanoví, že finanční prostředky, které mají vnitrostátní rozhlasové a televizní subjekty k dispozici pro usnadnění zajištění plurality v audiovizuálním odvětví, se nesmí odchýlit od tohoto určení a nesmí být použity k čistě komerčním účelům.

12 Nakonec je třeba poznamenat, že Soudní dvůr již k článku 59 Smlouvy uvedl, že nelze popřít právo členského státu přijmout opatření určená k zamezení toho, aby svobody zaručené Smlouvou byly využívány poskytovatelem, jehož činnost je zcela nebo hlavně zaměřena na jeho území, s cílem vyhnout se pravidlům, která by byla na něj použitelná, pokud by byl usazen na území tohoto státu (rozsudek ze dne 3. prosince 1974, Van Binsbergen, 33/74, Recueil, s. 1299, bod 13).

13 Tím, že zakazují vnitrostátním rozhlasovým a televizním subjektům podporovat zakládání komerčních rozhlasových a televizních společností v zahraničí za účelem poskytovaní služeb určených pro Nizozemsko, mají nizozemské právní předpisy, které jsou předmětem věci v původním řízení, za cíl s ohledem na výkon svobod zaručených Smlouvou zabránit tomu, aby se tyto subjekty neoprávněně vyhýbaly povinnostem vyplývajícím z vnitrostátních právních předpisů týkajících se pluralitního a nekomerčního obsahu programů.

14 Za těchto podmínek nelze požadavek, aby vnitrostátní rozhlasové a televizní subjekty nevykonávaly jiné činnosti než ty, které jsou uvedené v zákoně nebo povolené Commisariaat voor de Media, považovat za neslučitelný s články 59 a 67 Smlouvy.

15 Je třeba tedy odpovědět vnitrostátnímu soudu, že ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu kapitálu a volného pohybu služeb musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby právní předpisy členského státu zakazovaly rozhlasovému a televiznímu subjektu usazenému v tomto státě účastnit se na kapitálu rozhlasové a televizní společnosti, která je usazená nebo bude usazená v jiném členském státě, a poskytnout této společnosti bankovní záruku nebo vypracovat podnikatelský plán a poskytovat právní poradenství televizní společnosti, která má být založena v jiném členském státě, pokud tyto činnosti směřují k založení komerční televizní stanice určené pro dosah zvláště na území prvního členského státu a pokud jsou tyto zákazy nezbytné pro zajištění pluralitního a nekomerčního charakteru audiovizuálního systému zavedeného těmito právními předpisy.

16 Vzhledem k odpovědi na tři první otázky je čtvrtá a pátá otázka týkající se odůvodnění některých omezení volného pohybu kapitálu a volného pohyb služeb bezpředmětná.

ISAP ISAP ISAP

K nákladům řízení

17 Výdaje vzniklé nizozemské vládě a Komisi, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

o otázkách, které mu předložil Nederlandse Raad van State v Nizozemsku usnesením ze dne 27. května 1991, rozhodl takto:

Ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu kapitálu a volného pohybu služeb musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby právní předpisy členského státu zakazovaly rozhlasovému a televiznímu subjektu usazenému v tomto státě účastnit se na kapitálu rozhlasové a televizní společnosti, která je usazená, nebo bude usazená v jiném členském státě, a poskytnout této společnosti bankovní záruku nebo vypracovat podnikatelský plán a poskytovat právní poradenství televizní společnosti, která má být založena v jiném členském státě, pokud tyto činnosti směřují k založení komerční televizní stanice určené pro dosah zvláště na území prvního členského státu a pokud jsou tyto zákazy nezbytné pro zajištění pluralitního a nekomerčního charakteru audiovizuálního systému zavedeného těmito právními předpisy.

ISAP ISAP ISAP ISAP